

slecht mee beginnen terwijl Constant weduwnaar was. Haar leven was ook meer dan eenzaam! Haar zusters waren na haar huwelijk naar een gansch ander deel van 't land getrokken, en haar broeder.... enfin, die had zoo geheel andere idées en belangen.... Die was een groot politiek man geworden, en zij een eenvoudige juffrouw met de vier kruisjes achter den rug.

De winter ging voorbij zonder iets bijzonders voor juffrouw Bettemie op te leveren. Het was weder zomer, en een zeer warme Zondag. Juffrouw Bettemie kwam uit de middagkerk: getrouw aan de gewoonte harer moeder: 's middags te voet, en 's ochtends per vigilante, zonder dat het weer op die schikking eenigen invloed uitoefende. In spijt van de warmte liep ze met haren gewonen gedécedeerd stap stevig door, den dominee en zijn vrouw voorbij, dezer laatste daardoor de gelegenheid gevend om op te merken dat Bettemie de Breul (ze waren nog samen op de catechisatie geweest) toch nog niet oud genoeg was en veel te veel geld had om zoo weinig om haar toilet te geven. 't Was of het haar in 't geheel niet schelen kon hoe ze er uitzag. Die zwarte ouderwetsche doek met franje en geborduurde figuren, die rok die zoo sluijk om haar beenen hing terwijl de crinolien toch overal veld gewonnen had, dien hoed dien zij — de domineesvrouw vergiste zich in die dingen nooit — reeds den derden zomer droeg.... als Bettemie wat meer haar best deed om er uit te zien als een gewoon mensch, zou ze nog in het geheel zoo onknop niet zijn. Ze waren even oud, maar de jaren hadden Bettemie vrij wat meer gespaard; ze had ook een gemakkelijk leventje en nooit gebrek aan geld.... Het tengere domineesvrouwetje had zelve een schot kinderen, en ruimschoots haar deel aan de aardsche zorgen gehad. 't Was alleen dat Bettemie zoo stijf en eenzelvig was; daardoor was het weinigje fleurigheid, dat de meisjes de Breul vroeger nog bezeten hadden, er heelemaal af gegaan.

Onbewust van de kritiek, die over haar uitgeoefend was, kwam juffrouw Bettemie t'huis. Ze legde haar bijbel, haar zedig opgevouwen witten zakdoek en haar flacon met gouden dop voorzichtig op de tafel, terwijl de meid haar vertelde dat er een brief gekomen was, een dikke met dubbel port; en dat er een vreeselijk ongelukkig sterfgeval was aangezegd: — Verbeeld u, juffrouw, Cornelis de oppasser, zijn vrouw.... en hij blijft met vijf kinderen zitten.... één is er bij zijn grootmoeder.... jongen, jongen, juffrouw, wat een ding!....

— Ja, 't is maar trouwen en kinderen krijgen, en als 't niet alles voor den wind gaat aan klachten geen gebrek! Die Cornelis vindt wel een andere vrouw; maak je daar niet bekommerd om! — De juffrouw verwaardigde de meid slechts met een knikje, dat zooveel als „ga nu” scheen te beduiden, en brak den brief open. Er viel een klein reepje papier uit van de hand van Henriëtte; naar de herkomst van den grooten brief, op mailpapier, hoefde ze niet te raden. Zij nam het eerst het reepje van Henriëtte ter hand. — Het is het makkelijkst dat ik je C's brief maar even stuur, — schreef deze, — dan weet je alles. 't Is geen